

LUX FILM DAYS

3 ΤΑΙΝΙΕΣ
24 ΓΛΩΣΣΕΣ
28 ΧΩΡΑ

© Benedict Neuenfels

ΣΤΥΞ

μια ταινία του Wolfgang Fischer
Γερμανία, Αυστρία

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Η Rike, γύρω στα σαράντα, έχει ανάγκη μια ανάπαυλα από την καριέρα της (γιατρός στα επείγοντα) και αποφασίζει να πλεύσει στη Νήσο της Αναλήψεως με το «Asa Gray», ένα ιστιοφόρο που συντηρεί η ίδια με ιδιαίτερη φροντίδα. Η Rike ταξιδεύει μόνη της και το ιστιοπολικό ταξίδι της με προορισμό τον Νότιο Ατλαντικό συμπίπτει με ένα εσωτερικό ταξίδι με προορισμό τα ενδότερα της ύπαρξής της. Στο σκάφος, ο χρόνος της μοιράζεται ανάμεσα στο ηθικό και στα βιβλία που έφερε μαζί της, όπως το *Δημιουργώντας τον Παράδεισο. Ο Δαρβίνος στη Νήσο της Αναλήψεως*. Μαγεμένη από την οργιώδη και ποικίλη βλάστηση που αφθονεί σε ένα νησί που μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα ήταν ξερότοπος, ανυπομονεί να επισκεφθεί τον τεχνητό αυτόν παράδεισο, ο οποίος δημιουργήθηκε εκ του μηδενός χάρη στις συμβουλές του διάσημου βρετανού φυσιοδίφη.

Μια νύχτα όμως, η μοίρα θα ανακατέψει για καλά τα χαρτιά και το παιχνίδι δεν πρόκειται να είναι ξανά το ίδιο. Με τη μορφή μιας άγριας καταγίγδας, θα φέρει στον δρόμο της Rike, στα βορειοανατολικά του Πράσινου Ακρωτηρίου, ένα ακυβέρνητο παλιό αλιευτικό φορτωμένο με εκατό περίπου μετανάστες που προσπαθούν απελπισμένα να της αποσπάσουν την προσοχή. Αφού πρώτα δοκιμάζει να επικοινωνήσει με το πλεούμενο χωρίς αποτέλεσμα, η Rike ειδοποιεί στη συνέχεια την ακτοφυλακή που καθυστερεί υπερβολικά να επέμβει, παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις της. Μόνη, πλέον, απέναντι στο ηθικό χρέος να τους συνδράμει, αλλά παντελώς ανίσχυρη να τους περιθάλψει όλους στο μικρό ιστιοφόρο της, η Rike βιώνει ακόμη πιο οδυνηρά την αδυναμία της να ενεργήσει, γιατί ξέρεi ότι στα μάτια τους είναι η τελευταία τους ελπίδα. Διχασμένη ανάμεσα στη επιθυμία της να τους συνδράμει και στην επιταγή να συνεχίσει το ταξίδι της, η νέα γυναίκα βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα τραγικό δίλημμα και δεν κατορθώνει στο τέλος να διασώσει παρά έναν μοναδικό επιβάτη, ένα δεκατετράχρονο αγόρι που το λένε Kingsley.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΙΓΟΝΤΑΙ

Εικονογραφώντας αυτή τη τραγική συνάντηση, ο Wolfgang Fischer, ο σκηνοθέτης της ταινίας, μετατρέπει σε αλληγορικό μύθο το αυβυσσαλέο χάσμα που χωρίζει την Ευρώπη της αφθονίας και την Αφρική της φτώχειας και της πολιτικής αστάθειας με όλα της τα παρεπόμενα — τις ελλείψεις, τη βία, την αδικία, τους διωγμούς. Η ταινία μοιάζει εξάλλου να θέτει ένα ουσιώδες ερώτημα: τι μπορεί να κάνει, ο καθένας από μας, αν βρεθεί αντιμέτωπος με μια τέτοια δραματική κατάσταση, όταν οι αρμόδιοι και οι ισχυροί επιλέγουν, σκοπιμώς, να την αγνοούν;

Η αφήγηση της ταινίας ανήκει στο επίκεντρο μιας καυτής επικαιρότητας σηματομενής, μεταξύ άλλων, από την άνοδο της ξενοφοβίας και των ευρωπαϊκών εθνικισμών. Η Ιταλία, η Αυστρία και οι χώρες της ομάδας του Visegrad (Ουγγαρία, Τσεχία, Πολωνία και Σλοβακία) δυσανασχετούν αποκάλυπτα πλέον μπροστά στο ενδεχόμενο να υποδεχθούν πρόσφυγες στο έδαφός τους, όπως το μαρτυρούν οι πρόσφατες αποφάσεις τους περί αποκλεισμού της πρόσβασης στα λιμάνια. Μετά από μια μεταναστευτική κρίση χωρίς προηγούμενο που κορυφώθηκε το 2015, οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) βρίσκονται σήμερα αντιμέτωποι με μια πολιτική κρίση στην οποία αντιπαράτιθενται μια ανοιχτή και μια κλειστή Ευρώπη, μια κρίση που πρέπει να εκτονώσουν εάν θέλουν να δώσουν λύση στο πρόβλημα της υποδοχής των μεταναστών.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Στα ανοιχτά της αφρικανικής ηπείρου, στον Νότιο Ατλαντικό, βρίσκεται η Νήσος της Αναλήψεως, ένα μικρό ηφαιστιογενές νησί στο οποίο αποβιβάζεται ο Κάρολος Δαρβίνος το 1836, σε έναν από τους τελευταίους σταθμούς του περιήλου του γύρω από την υφήλιο με το πλοίο «Beagle». Εντυπωσιασμένος από την ερήμωση ενός νησιού που δεν διαθέτει ούτε γλυκό νερό ούτε βλάστηση, ο Δαρβίνος κάνει λόγο για τη νήσο στον βοτανολόγο Joseph Hooker, ο οποίος θα βαλθεί αργότερα να την αναδασώσει, φυτεύοντας κάθε είδους δέντρα και φυτά προερχόμενα από την Ευρώπη, την Αργεντινή ή τη Νότια Αφρική. Ο σκοπός είναι η αποκατάσταση του κύκλου του νερού και της ποιότητας του εδάφους, και τριάντα χρόνια αργότερα, το στοιχίμα έχει κερδηθεί. Στην ταινία, αυτή η αρκετά ασυνήθιστη εμπειρία φαίνεται να συναρπάζει τη Rike, κάτι που μαρτυρούν ο ίδιος ο προορισμός που επέλεξε, οι αναγνώσεις της του *Δημιουργώντας τον Παράδεισο. Ο Δαρβίνος στη Νήσο της Αναλήψεως*, ενός εικονογραφημένου βιβλίου με συμβολικό τίτλο και με εξώφυλλο που βλέπουμε σε κοντινό πλάνο, και το ίδιο το όνομα του σκάφους της. Ο Asa Gray (το όνομα του οποίου φέρει και το σκάφος της Rike) ήταν ένας αμερικανός βοτανολόγος και ένθερμος θαυμαστής του Δαρβίνου που έδωσε χρήσιμες πληροφορίες στον συγγραφέα της *Καταγωγή των ειδών* και εργάστηκε για να διαδοθούν οι ιδέες του στις ΗΠΑ.

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι όλες αυτές οι λεπτομέρειες έχουν τη σημασία τους και ξαναθυμόμαστε αναπόφευκτα τις πρώτες εικόνες της ταινίας που ξεκινά με τις μετακινήσεις των μεγάλων πιθήκων στην καρδιά του βράχου του Γιβραλτάρ, τη μόνη περιοχή της Ευρώπης όπου διακόσισι πενήντα μακάκοι, αλλιώς και πίθηκοι της Μπαρπαριάς, ζουν σε άγρια κατάσταση. Ξέρουμε βεβαίως ότι στα πρωτεύοντα θηλαστικά είχαν επικεντρωθεί οι έρευνες για την προέλευση των ειδών που διεξήγαγε τον 19ο αιώνα ο Δαρβίνος. Ο τρόπος με τον οποίο ο σκηνοθέτης της ταινίας επιλέγει, χάρη στο μοντάζ, να αντιπαραβάλει την εικόνα του πιθήκου που τρέφεται κάνοντας παρόμοιες κινήσεις με εκείνες του ανθρώπου και με εκείνες της Rike που μαζεύει προμήθειες για το ταξίδι της καταφέρει, κατά κάποιο τρόπο, να εδραιώσει αυτή τη συγγένεια των ειδών και άρα, εμμέσως, να θέσει ερωτήματα ως προς την υποτιθέμενη ανωτερότητα της διάνοιας του ανθρώπου επί του υπόλοιπου πλανήτη.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Οδηγούμαστε έτσι αβίαστα σε έναν γενικότερο προβληματισμό σχετικά με αυτούς τους απόμακρους συνειρμούς που έχουν ενσωματωθεί στο συγκεκριμένο μιας αφήγησης του σήμερα, η οποία βασίζεται στους κραδασμούς μιας συνάντησης δύο κόσμων εντελώς διαφορετικών, μιας δυτικής κοινωνίας που έχει κλειστεί στον εαυτό της, στον πλούτο της και στον άνετό της βίο, μιας κοινωνίας εγωιστών που ίσως και να αδιαφορεί για τον υπόλοιπο κόσμο, και ενός άλλου κόσμου, κόσμου μεταναστών που πολεμούν να επιβιώσουν. Αυτό ακριβώς το αλληγορικό πεδίο, με τη μορφή διαλόγου μεταξύ αφηγηματικών συμβόλων, είναι που μας επιτρέπει να χαράξουμε ένα ερμηνευτικό μονοπάτι προς την κατανόηση.

Η δημιουργία του παραδείσου στην οποία παραπέμπει το εξώφυλλο του βιβλίου της Rike αποτελεί ένα πρώτο ίχνος που φανερώνει ότι το μοναχικό ταξίδι της είναι, κατά κάποιον τρόπο, ένα είδος επιστροφής στον Κήπο της Εδέμ, σε έναν «επίγειο παράδεισο» και άρα και στην απαρχή του κόσμου, όπως περιγράφεται στη Γένεση (!). Ήδη λοιπόν από την αρχή της ταινίας, πριν ακόμη σαλπάρει η Rike, έχει θεμελιωθεί η ευθύνη του ανθρώπου σε ό,τι αφορά την κατάσταση του κόσμου, γεγονός που καταρρίπτει γρήγορα οποιοσδήποτε αναφορές περί μαστίγας ή μοίρας θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να ερμηνεύσουν τα γεγονότα που πρόκειται να ακολουθηθούν. Είναι συνεπώς δυνατόν να διακρίνουμε σε αυτούς τους συσχετισμούς μια μορφή κριτικής του τρόπου με τον οποίο γίνονται δεκτοί οι πρόσφυγες σε ορισμένες χώρες. Κατ'αντιστοιχία, είναι επίσης δυνατόν να ερμηνεύσουμε τις αναφορές στη «δημιουργία του παραδείσου» στη Νήσο της Αναλήψεως ως ένδειξη ότι, ακόμα και στις πλέον αντίξοες καταστάσεις, μπορούν να εξευρεθούν λύσεις που είναι ανθρωπίνως εφικτές και επωφελείς για όλους.

Γιατί λοιπόν να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια και να δεχόμαστε τον κόσμο όπως είναι; Με βάση ποια αρχή κρίνουμε πως είναι φυσιολογικό να απολαμβάνουμε εμείς τις καλύτερες δυνατές συνθήκες όταν άλλοι, πολύ πιο κακότεχοι από εμάς, πεθαίνουν φριχτό θάνατο καθώς προσπαθούν εναγωνίως να σώσουν τη ζωή τους; Πρόκειται, το δίχως άλλο, για το βασικό ερώτημα που θέτει η ταινία του Wolfgang Fischer με όλους αυτούς τους συνειρμούς.

Από την άλλη πλευρά και αναμφίβολα με πιο πεζό τρόπο, η αδυναμία της Rike να συνδράμει τους ελαττώτες του παλιού αλειευτικού που βυθίζεται, ακόμη και αν παραπέμπει στις περιορισμένες δυνατότητες δράσης που διαθέτει ο καθένας μας μόνος του, ακόμη και αν ενισχύει κατά κάποιο τρόπο την ιδέα ενός αναπόφευκτου πεπρωμένου που διέπει τον τραγικό χαμό εκατοντάδων μεταναστών στη θάλασσα, δεν παύει να εικονογραφεί πρώτα από όλα τη γενική χρεωκοπία της συλλογικής ηθικής μας στάσης. Σε μια πρώτη επικοινωνία μέσω ασυρμάτου που είχε με τη Rike πριν από την καταγίδια ο πλοίαρχος ενός φορτηγού πλοίου, την είχε διαβεβαιώσει ότι μπορεί να στηριχθεί σε αυτόν σε περίπτωση ανάγκης. Λίγες ώρες αργότερα, όμως, ο ίδιος άνθρωπος θα αρνηθεί να επέμβει, επικαλούμενος τον κίνδυνο να χάσει τη δουλειά του και θέτοντας έτσι το στενό ατομικό συμφέρον του πάνω από το καθήκον παροχής συνδρομής για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα, όπως ορίζεται από τη σύμβαση SOLAS του 1974. Κάτι άλλο επίσης που επισημαίνεται είναι οι ελλείψεις της πολιτικής υποδοχής, σε σχέση, μεταξύ άλλων, με το πλέον απτό επίπεδο εφαρμογής της, αφού η ακτοφυλακή της οποίας η αποστολή δεν παύει να είναι η διάσωση κινδυνευόντων στη θάλασσα, επιμένει πεισματικά να μην αντιδρά παρά τις δραματικές εκκλήσεις της Rike με τον ασύρματο.

ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΗΣ

Αυτή η αναζήτηση του παραδείσου, κίνητρο ταξιδιού και για τη Rike και για τους μετανάστες, ακόμη κι αν δεν αφορά ούτε την ίδια πραγματικότητα ούτε έχει το ίδιο περιεχόμενο (?), προαναγγέλλεται ήδη από τον ίδιο τον τίτλο της ταινίας ως μια συντριπτική ουτοπία, αφού η Στυξ, όνομα κατάφορτο με χθόνιες συνδηλώσεις, παραπέμπει στην ελληνική μυθολογία και στον έναν από τους πέντε ποταμούς της κόλασης, σύνορο ανάμεσα στον κόσμο

(!) Εδώ έχουμε βεβαίως έναν άλλο συνειρμό βιβλικού περιεχομένου, καθώς η Νήσος της Αναλήψεως οφείλει το όνομά της στον θρησκευτικό εορτασμό της ημέρας της ανακάλυψης από έναν πορτογάλο ποντοπόρο το 1501.

(?) Στη συνάντηση ανάμεσα στη Rike και τους μετανάστες μπορούμε ίσως να δούμε να διασταυρώνονται οι πορείες δύο διαμετρικά αντίθετων αναπαραστάσεων και αναζητήσεων του παραδείσου, αφού η μία κατάβαινει στα νότια για να βρει ένα τεχνητά παραδεισιακό νησί και οι άλλοι προσπαθούν να ανέβουν στα βόρεια για να βρουν το ευρωπαϊκό Ελντοράντο.

των ζωντανών και τον κόσμο των νεκρών. Παραπέμποντας αναντίλεκτα στην επικείμενη τραγωδία, ο τίτλος που επιλέγει ο σκηνοθέτης φωτίζει δυσόσινα από την αρχή ολόκληρη την ιστορία και υπαινίσσεται μια δραματική κατάληξη πριν καλά-καλά αντικρύσουμε τα πρώτα πλάνα. Τούτη η εμφανής αντίθεση που προκύπτει μεταξύ ενός ονειρικού παραδείσου και μιας υπαρκτής κόλασης, τόσο για τους μετανάστες που βυθίζονται, όσο και για τη νεαρή Γερμανίδα που αδυνατεί να τους βοηθήσει, μοιάζει να εκφράζει μια ισχυρή βούληση καταγγελίας, μέσα από αυτόν τον αλληγορικό μύθο, τόσο της αδράνειας των πολιτικών έναντι μιας κατάστασης εξαιρετικά ανησυχητικής, όσο και της γενικευμένης αδιαφορίας των πολιτών της Δύσης απέναντι σε ένα πρόβλημα που τους φαίνεται μακρινό και αφηρημένο αφού δεν το αντιμετωπίζουν στη δική τους απτή πραγματικότητα. Σε αυτό το ερμηνευτικό πλαίσιο, η ακτοφυλακή που επεμβαίνει στο τέλος της ταινίας μετατρέπεται κατά κάποιο τρόπο σε πορθμέα θανάτου, όπως ήταν ο Χάρων —ο πορθμέας του Άδη που είχε αναλάβει να μεταφέρει τις ψυχές των νεκρών από τη μια όχθη του Αχέροντα στην άλλη—, μεταφέροντας από πλεούμενο σε πλεούμενο περισσότερους νεκρούς από ζωντανούς.

Άλλωστε, αν παραμείνουμε στο ίδιο ερμηνευτικό πλαίσιο, θα μπορούσαμε να παραλληλίσουμε τη Rike με τη Στύγα, την πρωτότοκη Ωκεανίδα, προσωποποίηση του ομώνυμου ποταμού. Οι ενάλιες Νύμφες της ελληνικής μυθολογίας διαδραματίζουν πάντα θετικό ρόλο και είναι μεταξύ άλλων επιφορισμένες από τον Δία να φροντίζουν τα νεαρά αγόρια και να τα καθοδηγούν μέχρι την ενηλικίωσή τους. Τούτη η αναφορά φωτίζει με ένα ιδιαίτερο φως τη σχέση που δημιουργείται ανάμεσα στη γιατρό και τον νεαρό Kingsley, τον μόνο μετανάστη που θα καταφέρει να σώσει, αλλά και τον θλιβερό ρόλο που θα παίξει, χωρίς να το θέλει, στην τραγική κατάληξη των δύστυχων συντρόφων του. Δεν είναι ίσως τυχαίο αυτό που συμβαίνει στο τέλος της ταινίας, αφού έχει τελικά καταφέρει να ανέβει στο βυθιζόμενο σκάφος κατά τη διάρκεια της νύχτας και να αντικρύσει τη φρικτή πραγματικότητα που επικρατεί στο αμπάρι, όταν βλέπουμε σε κοντινό πλάνο το πρόσωπό της εντελώς καλυμμένο από σκούρο ύφασμα με τα μάτια της μόνο ορατά. Εκτός από μέσο προστασίας εναντίον μιας ενδεχόμενης μόλυνσης, είναι δύσκολο να μην αντιληφθούμε σε αυτή την αμφίση, στην οποία επιμένει η κάμερα, μια κάποια αναλογία με την κουκούλα του πορθμέα του Άδη κατά τη μεταφορά των ψυχών των νεκρών στην αντίπερα όχθη.

© Benedict Neuenfels

© Benedict Neuenfels

© Benedict Neuenfels

© Benedict Neuenfels

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΗ

- Η ταινία *Στυξ* ουσιαστικά χωρίζεται σε δύο μέρη. Πράγματι, υπάρχει ένα *πριν* και ένα *μετά* την καταιγίδα, η οποία μαίνεται μια ολόκληρη νύχτα. Στο πλαίσιο της αλληγορικής ερμηνείας που υιοθετήσαμε, τι μπορούμε να πούμε για την καταιγίδα αυτή; Πώς μπορούμε να την κατανοήσουμε; Μπορούμε άραγε να εντοπίσουμε άλλη μυθολογική συνδήλωση; Ποιο νόημα αποκτά το τυχαίο αυτό γεγονός στο πλαίσιο της ταινίας;
- Τέλος, ο χαρακτήρας της Rike, ενός απλού ανθρώπου σε διακοπές, μας υπενθυμίζει τους εαυτούς μας και τις δικές μας ευθύνες μας ως ευρωπαίων πολιτών. Ποιο πιστεύετε ότι είναι το μήνυμα που ο Wolfgang Fischer, σκηνοθέτης της ταινίας, προσπαθεί να μας περάσει; Τελικά τι περιμένει από εμάς;

les grignoux

Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX εξακολουθεί να αγκαλιάζει όλα τα είδη και όλες τις φωνές μέσα από τις ταινίες νέων ταλαντούχων ευρωπαϊκών σκηνοθετών. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την τιμή να παρουσιάσει τις τρεις διαγωνιζόμενες ταινίες για το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX 2018:

ΣΤΥΞ, ταινία του Wolfgang Fischer, Γερμανία, Αυστρία

Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (*Druga strana svega*), της Mila Turajlić, Σερβία, Γαλλία, Κατάρ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ (*Kona fer í stríð*), του Benedikt Erlingsson, Ισλανδία, Γαλλία, Ουκρανία

Οι ταινίες προσεγγίζουν σημερινά θέματα με θέρμη και ευφύια και καθρεφτίζουν τις τωρινές εμπειρίες της Ευρώπης. Δείχνουν πρόσωπα που αντικρύζουν τον κόσμο που τα περιβάλλει με τη θέληση να κατανοήσουν την πραγματικότητα, τις κοινωνίες και τις κοινότητες στις οποίες ανήκουν. Ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος, παρουσιάζοντας τις ιστορίες μας εξυψωμένες μέσα από το συναίσθημα της συγκίνησης που προσφέρει, αναδεικνύει την ποιότητα και την πολυμορφία του, όπως και τον σημαντικό του ρόλο στην οικοδόμηση κοινωνικών αξιών και πολιτισμικών κοινοτήτων. Σας προσκαλούμε να δείτε τις ταινίες στο πλαίσιο της εβδόμησ διοργάνωσης Κινηματογραφικές Ημέρες LUX.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ LUX

Ο πολιτισμός διαδραματίζει θεμελιώδη ρόλο στην οικοδόμηση των κοινωνιών μας.

Στο πνεύμα αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθιέρωσε το 2007 το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX. Επιδιώξη του είναι να ενισχύσει την κυκλοφορία ευρωπαϊκών ταινιών στην Ευρώπη και να δώσει έναυσμα για διάλογο σε ευρωπαϊκό επίπεδο πάνω σε σημαντικά κοινωνικά θέματα.

Το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX αποτελεί μια εξαιρετική πρωτοβουλία. Ενώ οι περισσότερες ευρωπαϊκές συμπαραγωγές προβάλλονται μόνο στη χώρα προέλευσής τους και σπάνια διανέμονται σε άλλες χώρες, ακόμη και εντός ΕΕ, το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX δίνει σε τρεις ευρωπαϊκές ταινίες τη μοναδική ευκαιρία να υποτιτλιστούν στις 24 επίσημες γλώσσες της Ένωσης.

Η νικήτρια ταινία του Κινηματογραφικού Βραβείου LUX θα αναδειχθεί με ψηφοφορία από τους Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και θα ανακοινωθεί στις 14 Νοεμβρίου 2018.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ LUX

Το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX οδήγησε στη διοργάνωση των Κινηματογραφικών Ημερών LUX. Από το 2012, οι τρεις ταινίες που διαγωνίζονται για το Κινηματογραφικό Βραβείο LUX προβάλλονται για το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό κατά τη διάρκεια των Κινηματογραφικών Ημερών LUX.

Με τις Κινηματογραφικές Ημέρες LUX, σας προσκαλούμε σε μια αξέχαστη πολιτισμική εμπειρία που υπερβαίνει τα σύνορα. Από τον Οκτώβριο του 2018 έως τον Ιανουάριο του 2019, θα μπορείτε να συναντηθείτε με κινηματογραφόφιλους από όλη την Ευρώπη για να παρακολουθήσετε τις προβολές των τριών ταινιών σε μία από τις 24 επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μην παραλείψετε να ψηφίσετε την αγαπημένη σας ταινία στην ιστοσελίδα μας luxprize.eu ή στη σελίδα μας στο Facebook!

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ

Το Βραβείο Κοινού απονέμεται στην ταινία που επιλέγουν οι θεατές στο πλαίσιο του Κινηματογραφικού Βραβείου LUX. Μην παραλείψετε να ψηφίσετε μία από τις τρεις ταινίες πριν από τις 31 Ιανουαρίου 2019! Ίσως έχετε την ευκαιρία να παραστείτε στο διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου του Κάρολβι Βάρι τον Ιούλιο του 2019 —μετά από πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου— και να ανακηρυχθείτε τον τίτλο της ταινίας που βραβεύεται με το Βραβείο Κοινού.

ΔΕΙΤΕ,
ΣΥΖΗΤΗΣΤΕ
ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΤΕ

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Wolfgang Fischer

ΣΕΝΑΡΙΟ: Wolfgang Fischer, Ika Künzel

ΗΘΟΠΟΙΟΙ: Susanne Wolff, Gedion Oduor Wekesa, Alexander Beyer, Inga Birkenfeld

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ: Benedict Neuenfels

ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ: Marcos Kantis, Martin Lehwald, Michal Pokorny

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Schiwago Film GmbH, Amour Fou Vienna

ΕΤΟΣ: 2018

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 94'

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Μυθοπλασία

ΧΩΡΑ: Γερμανία, Αυστρία

ΓΛΩΣΣΑ: Αγγλικά, γερμανικά

ΔΙΑΝΟΜΗ: Weird Wave (Ελλάδα, Κύπρος)

Το χειρογραφο ολοκληρωθηκε τον Ιουλιο του

